బ్రహ్మా బంధాలు

శ్రీమతి చిల్లా కమలాదేవి

—— (౧) ——

జ్యేష్ఠమాసం. పెళ్లి ముహూర్తాలు ఆ సంవత్సరం ఎక్కువనే చెప్పాలి. ఎండలు భగభగమండే రోజులు. నీళ్ల యెద్దడి. జంతువులు సయితం నీళ్ళకోసం నోరు తెరచే కాలం. ఆ మాసంలో యిక పెండ్లిళ్లు ఎలా జరుగుతాయో వేరే చెప్ప నవసరము లేదు.

అప్పుడు నేను ఇంటరు చదువుతున్నాను. మొదటి సంవత్సరం అయింది. రెండో సంవత్సరంలో అడుగుపెట్టటానికి యింక మూడు నెలలుంది. నాకు ఏమి చేయటానికి తోచలేదు. ఉన్నట్టుండి ఒక ఎడ్వర్టైజుమెంటు నా కళ్ళముందు పడ్డది. అప్లికేషన్ వ్రాసిపంపాను. అనుకోకుండా అపాయింటు ఆర్డరొచ్చింది. ఏమిటి బస్సుల చెకింగ్ యినస్పెక్టరు. మా వారంతా ఎగతాళిచేశారు. ఏమైనా కాని అని అపాయింటు అయ్యాను.

బద్ధకం అంటె ఎరుగని సమయం. శ్రమ అనుకోకుండా రోజుకు కనీసం అయిదు లేక ఆరు రూట్సుల్లోయుండే బస్సులన్నిటిని చెక్ చేసేవాడిని. ఏమాత్రం తప్పు కనిపించినా వెంటనే కండక్టరు లైసన్సో, లేకపోతే, డ్రైవర్ లైసన్సో, లేకపోతే బస్‌రూటో కాన్సిల్ చేసేవాడిని. తరువాత నేను ఆఫీసుకుపోగానే "సార్! బిడ్డలుగలవాళ్ళంసార్! ఈ ఉద్యోగం పోతే మాకు అన్నమే కరువౌతుంది. మా నోటి దగ్గర అన్నం తీసివేసిన వాళ్లవుతారు సార్!" అని ఏకరువుపెట్టేసేవాళ్లు. అంతావిని వాళ్ళుచేసినపని తప్పు అని వాళ్ళ నోటిగుండా చెప్పించి లైసన్సు యిచ్చి పంపించేవాడిని. అవును - దరిద్రుడికి పిల్లలు ఎక్కువమంది ఉంటారు. వీళ్ళ తప్పేమి ఉండదు. బస్సు ఓనర్సు వీలైనపుడు ఓవర్‌లోడ్ చేయమని ఆజ్ఞాపిస్తారు. సమయమొచ్చినపుడు చేయకపోతే ఉద్యోగం ఖాళీచేస్తే, పట్టుపడితే వీళ్లు క్షమాపణలు చెప్పుకోవాలి! అందుకు వీళ్లకు చిల్లిగవ్వైనా ఆదాయం యుండదు. వీళ్ళని బాధించటం దేనికని నేను ఎక్కువగా పట్టించుకొనేవాడినిగాదు.

నాలో నాకు నవ్వొచ్చేది. నా వేషం నాకు వింతనిపించేది. మామూలుగా చెక్ చేయటమంటె సరదాగానే యుంటుంది. పైన కోటు, హాటు పెట్టుకోవాలి. అందులో ఎండాకాలం, కోటు తొడుక్కుంటె లోపల జీవుడు తుకతుక ఉడికిపోయేవాడు. అందుకని కోటును తీసేసి హాటు మాత్రం పెట్టుకోటం మొదలు

పెట్టాను. అదీ ఒక సరదా అనిపించేది. ఉన్నట్టుండి మా ఊరువాళ్ళు ఎవరైనా బస్సుల్లో కనబడి 'ఏరోయి!' అన్నారంటె ప్రాణం నిలువునాపోయేది. అందుకని సాధ్యమైనంతవరకు తప్పించుకొనేవాడిని.

ఇట్లా ఉద్యోగం చేస్తుండగా నా జీవితంలో మరపురాని సంఘటనొకటి జరిగింది. అది పెళ్లిళ్ళ సీజను కాబట్టి పెళ్లివారు బస్సులు కంట్రాక్టును తీసుకొని అందులో పోయేవారు. ఆ బస్సుల్లో మనుషులు కిక్కిరిసి యుండేవారు. అటువంటి బస్సులు పట్టుకోవాలంటె నా కెంతో సరదాగా యుండేది కుఱ్ఱతనం గనుక.

ఒక రోజున విధివిరామం లేకుండా బస్సు తరువాత బస్సు అన్నిటిని వేటాడటం మొదలుపెట్టాను. అనుకోకుండా పెళ్లివారి బస్సొకటి ఎదురుపడ్డది. ఈ ఉద్యోగంలో చేరగానే బస్సులవాళ్లు వేసే ఎత్తులకు పైఎత్తులు వేయటం అలవాటై పోయింది. అందుకని దగ్గరికి వచ్చిందాకా మామూలు ప్యాసింజర్ లాగాయుండి దగ్గరికి రాగానే హాటుపెట్టుకొని ముందుకు వచ్చాను. నన్ను చూడగానే డ్రైవరు వణుకుతూ సడన్ బ్రేకువేశాడు. ఫుట్ బోర్డుమీదకుఎక్కి లోపలకు చూశాను. బస్సులోయుండే వాళ్లంతా వింత మృగాన్ని చూసినట్లు నన్ను చూడసాగారు. నాకు నవ్వొచ్చింది. నా ముఖంలో ఏముందా! అనిపించింది. అనుకోకుండా నా దృష్టి నూతన దంపతులపై బడ్డది. నాకు సిగ్గేసింది. చుట్టూరా కలయచూశాను. నాకు ఎక్కడలేని ఆశ్చర్యమేసింది. మా మేనమామ ముందు సీటులో కూర్చొని నా వంక చూస్తున్నాడు. నాకు భయమేసింది. నన్ను గుర్తుపట్టి 'ఏంరోయి!' అని నా పరువు తీసేస్తాడనిపించింది, ఒక్కసారి క్రిందికి దిగాను. డ్రైవరు, బస్సు ఓనరు నా దగ్గరికివచ్చి బ్రతిమలాడటం మొదలుపెట్టారు. వెనుకనుంచి మా మామగారువచ్చి యిదిగోనండి! తీసుకోండి అని ఐదు పదిరూపాయల నోట్లు బయటకు దీశాడు. నాకు పొట్ట చెక్కలయ్యేట్టు నవ్వొచ్చింది. కాని పెదిమల సందునే బిగించాను. డ్రైవరు, ఓనరు వైపు తిరిగి చెడబడా నాలుగుమాటలని, వాళ్లను అవతలకు పంపాను. మా మామగారు నోట్లు చేతిలోపట్టుకొని నా ముందు నుంచొని దీనంగా చూడసాగాడు. హాటు తీసేశాను. ఒక్క నిమిషం నా వంక పరీక్షగాచూసి "ఏంరోయి ఈ ఉద్యోగం ఎప్పుడు మొదలుపెట్టా!" అని నవ్వసాగాడు. మేమిద్దరం నవ్వటంచూచి బస్సులో ఉన్నవాళ్లంతా బస్సుదిగి మా వంక వింతగా చూడటం మొదలుపెట్టారు

నాకు యిక ఏమిచేయాలో తోచలేదు.

అందరూ "వీడేనా! ఉద్యోగం ఎప్పటి నుంచి చేస్తున్నాడు." అని ప్రశ్నలు మొదలు పెట్టారు. నాకు వారి ప్రశ్నలు వింటుంటే ఒక్క అరగంటసేపు నవ్వాలని పించింది.

మామయ్య నా వంక తిరిగి "పెళ్లికి రాకుండా యిదేనా చేసే ఘనకార్యం!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"మీరు యిలా వస్తారని తెలియదు మామయ్యా! కాని నిన్ను పట్టుకుంటె ఏమివస్తుంది గనుక!" అన్నాను నవ్వుతూ.

"బాగానేఉంధిలేవోయి! యివాళ రాత్రికయినా అందుకుంటావా లేదా! మీ యింట్లో ఎవరూ రాకుండా ఎగనాం పెట్టారుగదా! కనుక నీవైనా రావా" అన్నాడు.

ఆ మాట వినిపించుకోకుండా ప్రక్కకు తిరిగాను బెట్టు సరి చేయాలని.

ప్రక్కనుంచి బస్సు ఓనరు నవ్వుతూ వచ్చి "రండి సార్! బస్సులో వెళదాం!" అన్నాడు.

"బాగుంది! నేనువస్తే నీబస్సు ఎవరూ పట్టుకోరనా?" అన్నాను.

ఎదురుగా యింకో బస్సు వస్తుంది. అంతా చేరి రమ్మని బలవంతంచేయటం మొదలెట్టారు. నాకు వాళ్లతో పోవటం యిష్టమేగాని, ఉద్యోగాన్ని ఎక్కడ విసిరి పారేద్దామా! అనిపించింది. ఇక చేసేది లేక రాత్రికి గృహప్రవేశానికి వస్తానని మాట ఇచ్చాను. బస్సువచ్చి నా ముందు ఆగింది. డ్రైవరూ, కండక్టరూ వణుకుతూవచ్చి నా ముందు నుంచున్నారు. అక్కడనుంచివచ్చి బస్సు ఎక్కి కూర్చున్నాను. మా మామయ్యను పిలచి ఒక అరగంట ఆలస్యంగా వస్తానని రహస్యంగా చెప్పి ఆఫీసుకు చేరాను.

2

నిజానికి మా మేనమామగారికి, మాకు ఎందుకో రాకపోకలు లేవు. ఎప్పుడయినా కనబడితే మామయ్య కనబడతాడు. అందుకని వారి కుటుంబంలో మామయ్య తప్ప నాకు యింకెవరూ తెలియదు. మామయ్యకు ఒక కొడుకు, నలుగురు ఆడపిల్లలు. ఆడపిల్లలకు ముగ్గురికి పెండ్లిచేశాడు. యిప్పుడు చేసేదే పెద్ద కొడుకు పెళ్లి.

అటువంటి క్రొత్త ప్రదేశానికి పోకుండా తప్పించుకుందామని విశ్వప్రయత్నం చేశాను. కాని అనుకోకుండా ఈ సంఘటన జరుగటంతో పోకతప్పలేదు. ఆఫీసులో మంచి బట్టలు వేసుకొని టింగు రంగాగా బయలు దేరాను. బయటకు రాగానే ఒక టాక్సీ కంట బడ్డది. డ్రైవరు ఎరుగున్న వాడే. రాండి సార్! అని ఆహ్వానించాడు.

వాడి ఆహ్వానాన్ని త్రోసెయ్యలేక మామయ్య ఉండే ఊరు చెప్పి టాక్సీలో కూర్చున్నాను.

టాక్సీ ఆగటం చూచి అందరు బయటకువచ్చారు. అల్లుని దర్పం అంటె ఎరుగని వాళ్లం. అందులో యిటువంటి చోటుకు రావటమంటె తగని సిగ్గు. చిన్నగా లోపలకు అడుగు పెట్టాను. నాలో విద్యుత్తు ఒక్కసారి ప్రవహించినట్లైంది. చుట్టూరా చూశాను. పెళ్లివారు ముస్తాబై సరదాగా కూర్చున్నారు. పెట్రమాక్సు లైట్లు జోరుగా వెలుగుతున్నవి. సన్నాయి పాట కచ్చేరి జరుగుతుంది. గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటున్నది. వెనుకకు తిరిగి పోదామా. అనిపించింది.

"రారా! యింత ఆలస్యంగా నా వొచ్చేది!" అని వెనుకనుంచి మామయ్య అన్నాడు.

"కాళ్లుకడుక్కో—నాయానా!" అని ఎవరో ఒకామె నీళ్లు తెచ్చిపెట్టింది. మా అత్తయ్యని ఊహించుకున్నాను. కళ్లకున్న కూలింగ్ గ్లాసులుతీసి కాళ్లుకడుక్కున్నాను.

గుడ్ నైట్! అంటూ పెళ్లికొడుకు మేజువాణి దగ్గరినుంచి షేకు హాండిచ్చాడు.

"సార్! నేను వెళతాను" అని నాబ్యాగ్ తెచ్చి డ్రైవరిచ్చాడు. వీటితో నాకు ఉక్కిరి బిక్కిరి అయిపోతుంది. డ్రైవరు చేతిలో బ్యాగ్ తీసుకొని ప్రెజెంటేషనుకు తెచ్చిన రింగ్సును తీసి పెళ్లికొడుక్కు ప్రెజెంటుచేశాను. తరువాత పెళ్లికూతురుకి ఏలాయివ్వాలో నాకు తోచలేదు. రాండి అని పెళ్ళికుమార్తె దగ్గరికి తీసుకెళ్లారు. ఆమెకిచ్చి నేను తప్పుకున్నాను. తరువాత నేను ఎరుగని బంధువులు కొందరు వచ్చి కుశల ప్రశ్నలు వేయుటం మొదలు పెట్టారు.

తరువాత కొద్ది సేపటికి అంతా భోజనాలకు లేవమని ఎవరో పెళ్లి పెద్ద ఆహ్వానించారు. నేను తిన్నగా పాంటు షర్టు విప్పి లుంగి ధరించాను. నేను సిద్ధమై అందరితోటి భోజనాలకు కూర్చున్నాను. నాకు అందరితోటి భోజనం చెయ్యటమంటె బలేసరదా. కూర్చున్నవారంతా ఏదోసందడిగా మాట్లాడుతుంటె మరీ సరదా. నాకు అక్కడున్న వారంతా క్రొత్త. వారి మాటలు వింటుంటె ఎంతో ఉత్సాహంగా ఉంది. నేను వారి మాటలు వింటూ పెట్రమాక్సు లైటువంక చూస్తూ కూర్చున్నాను. అనుకోకుండా యిక్కడకు రావటంతోటి, సరదా చలోక్తులు వినటంతోటి నా మనస్సులో తీయని ఆలోచనలు ఒక్కొక్కటిగా వస్తున్నవి. అలాగే చూస్తూ కూర్చున్నాను. ఎందుకో నా ఆలోచనలు చెదరి చూపు లైటు ప్రక్కకు

తిరిగింది. లైటు అవతలవైపున ఆడవారి బంతులని అప్పుడు తెలిసింది. నాదృష్టి ఒకామెపైపడ్డది. ఆమె నా వైపు ఆమె ప్రక్కనున్న ఒక యువతివైపు చూస్తుంది. ఆమె వైపునుంచి ప్రక్కనున్న యువతిని చూశాను. ఆ యువతి నావంక తదేకంగా చూస్తుంది. నాకు ఎందుకో భయమేసింది, ఆమె నా వంక ఆ అమ్మాయివంక చూడటం ఏమిటి ? అనే ఒక వెఱ్ఱి ఆలోచన బయలు దేరింది. యింకోసారి ఆ అమ్మాయిని చూడాలనిపించింది. ఎందుకైనా మంచిదని ఒకతనితో సంభాషణ ప్రారంభించాను. భోజనాలు ముగిసినై.

మా అత్తగారు నా దగ్గరికివచ్చి "ఏం! నాయనా! నిన్ను యిదే మొదటిసారి చూడటం! మీ మామయ్య నీగురించి చెబుతుండేవాడు! అని" అన్నది.

నాకు ఏమి మాట్లాడాలో తోచలేదు. అత్తయ్య ప్రక్కనున్న అమ్మాయిని చూశాను. పదునాలుగు సంవత్సరాలుంటవి. పచ్చని పసిమి. గుండ్రటిముఖం. విశాలమైన మల్లెపూవులాంటి కళ్ళు. ముఖంలో ఎంతో ఆకర్షణీయత ఉంది. సిల్కుపరికిణి నీలంరంగు జాకెట్, వాయిల్ వోణి వేసుకుంది. ఆ అమ్మాయి, భోజనాల ముందు నేను చూచిన అమ్మాయి ఒకడే! ఆ అమ్మాయి పోలికలు, అత్తయ్య పోలికలు ఒకటి! మామయ్య కూతురు కాబోలు! అనుకున్నాను. ప్రక్కనుంచి మా బావగారు అంటె పెళ్ళికొడుకువచ్చి "రాండి! లోపలికి పోదాం"అని వచ్చాడు.

"ఇప్పుడప్పుడే మీ బావను వదలతామా!" అని నవ్వుతూ అత్తయ్య అన్నది.

నవ్వుతూ మా బావగారి రూములోకి పోయాను. మా బావ వాళ్ల ఫ్రెండ్సు అందరితోటి పరిచయము చేశాడు. వారందరితోటి ఎక్కువ చనువుగా మాట్లాడి స్నేహాన్ని సంపాయించాను. కాని నా మనస్సంతా భోజనాలముందు జరిగిన సంఘటనమీద నేయుంది. ఎక్కడ చెడ్డపేరు వస్తుందో అని నాకు భయమేసింది. ఈ విషయం జ్ఞాపక మొచ్చినప్పుడల్లా వొంటిమీద రోమాలు ఒక్కసారి బిగుసుకుంటున్నవి.

◆ ◆ ◆

తెల్లవారింది. నేను డ్యూటిలోకి పోవటానికి అత్తయ్యకు మామయ్యకు చెప్పిపోదామని బయలుదేరాను. కాని ససేమిరా కదలటానికి వీలులేదని నా బ్యాగ్ తీసుకొని లోపల పెట్టారు.

యింక చేసేది లేక అక్కడే ఉండి పోవలసివచ్చింది. ఎన్నోసార్లు మా అత్తయ్యకూతురు కంటబడ్డది. కాని సాధ్యమైనంతవరకు తప్పించుకొనేవాడిని. ఆ

పగలల్లా అందరితోటి కబుర్లతో గడిపాను.

రాత్రికి మేజువాణి జోరుగా జరుగుతుంది. పెళ్ళికొడుకు తరఫు కొందరు, పెళ్లికూతురు వైపుకొందరు ఆడవాళ్ళు చేరి మీరు ముందంటె మీరు ముందని పేరు చెప్పమనటంలో గోల చేస్తున్నారు. అందరితోటి ఆ గోలచూస్తూనుంచున్నాను. మా మామకూతురు నావంక నిమిష నిమిషానికి నావంక చూడటం కనిబెట్టాను. అక్కడ ఉండగూడదని మేడమీదకు పోయి చంద్రుణ్ణి చూస్తూ నుంచున్నాను. మా అత్తయ్యా యింకా కొందరు ఏదో వెతుకుతూ పైకి వచ్చి వెళ్లిపోయారు. వారి వెంట మా బావ బావ చెల్లెలు ఉండటం చూశాను. ఒక్క నిమిషం ఆలాగే నుంచున్నాను. వెనుకకు చూచుకుంటూ ఆ అమ్మాయి పైకి వచ్చింది. ఒక్కసారి ప్రక్కకి పోయి క్రిందకి చూశాను. ఎవరి పనులలో వారున్నారు. చిన్నగా నా దగ్గరికి వచ్చింది.

"ఏం! కావాలి!" అన్నాను.

తలవొంచుకొంది.

నాకు ఏమి మాట్లాడాలో తోచలేదు. ఒక్కసారి చెయ్యిపట్టుకొన్నాను.

"నిన్నుతప్ప యింకెవరిని పెళ్ళి చేసుకోను" అని చెప్పింది.

"మంచిదే! మీ నాన్నను ఒప్పించు" అన్నాను.

అర్థంచేసుకున్నట్లు ఒకనవ్వు నవ్వి చెంగున క్రిందికి దిగిపోయింది.

◆ ◆ ◆

అంతే మళ్లా వచ్చిన జ్యేష్ఠమాసానికి మాకు పెళ్ళి అయింది. నేను అప్పుడనుకున్నాను "బ్రహ్మవేసే బంధాలు ఎవరికి తెలియవుగదా!" అని.
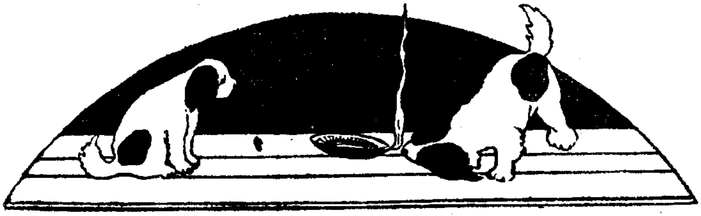
"ఎందుకంటె ఆ అమ్మాయిని యింకో అతనికి యివ్వాలని బంధువులు పలుసార్లు అంటుంటె నా చెవులతోటి ఎన్నోసార్లు విన్నాను. అటువంటి సమయాన నేను కోరితే ఏట్లాయుంటుంది! నేను చే దొరకదన్న సంబంధం జిక్కిందంటె నిజంగా బ్రహ్మ భంధాలు ఎవరికి తెలియవుగదా!" అనుకున్నాను.